

2018—Lotto

Etappe 9 – Versus Victor 'Als ik even aero kon zitten als Victor, win ik elke tijdrit met minstens een halve minuut voorsprong'	216
Etappe 10 – Blauwe bollen 'Vooral etappe 22 van die Vuelta was bijzonder zwaar'	222
Etappe 11 – The Final Breakaway 'Er zijn heel weinig coureurs die zomaar voor hun plezier duizend kilometer gaan fietsen'	229

2019—Lotto

Etappe 12 – Stunt in Saint-Etienne 'Het melkzuur spuit nu bijna uit mijn oren'	232
Etappe 13 – Bjorg 'Weer een van ons! Is deze ploeg vervloekt?'	242
Etappe 14 – Elk einde is een nieuw begin 'Vroeger was het beter, maar nu is het ook zeer goed'	244

Epiloog—Thomas' passies

Passie 1 – Gamem	247
Passie 2 – Bier	249
Passie 3 – Kubussen	251

VOORWOORD

Uren zaten we samen op een terras in Semmerzake.
Soms waaide het.

Meestal scheen de zon.

Een keertje druppelde het zelfs een beetje.

(Maar we bleven buiten zitten. Vanwege corona. De gastheer gaf me gewoon een van zijn pullovers. Lotto-Soudal stond er in rood en wit op het borstzakje geborduurd, en in de ene zak zaten nog koershandschoentjes. Dichter bij het 'profrenner zijn' kom ik wellicht nooit meer.)

Thomas praatte.

Bandopnemer voor z'n neus.

Ik luisterde, en zei af en toe iets terug.

Ik in het Gents.

Hij op z'n De Gendts.

Honderduit.

Openhartig.

Droog.

Boeiend.

En met een ongelooflijk oog voor detail.

Een paar weken voordien was er dat telefoontje.

'Thomas De Gendt' verscheen er op mijn scherm.

Ik schrok. Al ben ik al ruim twintig jaar lang wieljournalist - eerst jaren voor P-magazine, sinds zeven jaar als hoofdredacteur van wielermagazine Bahamontes - toch is het eerder zeldzaam dat ik zelf wordt opgebeld door renners. Meestal is het dus andersom.

Maar Thomas kende ik relatief goed.

Ik had hem gedurende zijn en mijn carrière al een achttal keer 'uitgebreid' geïnterviewd, telkens een paar uur lang.

De eerste keer was in 2012, een paar dagen na die even fantastische als onverwachte derde plaats in de Giro en zijn heroïsche ritwinst op de Stelvio. (Stelvioooooooooooooo!)

De laatste keer was vorig jaar, voor onze speciale Vuelta-editie van Bahamontes. De Gendt mocht daarin ab-so-luut niet ontbreken, als eerste en enige Belgische Rey de la Montaña ooit. Blauwe bollen als ereken.

weet hoe goed de tegenstand zal zijn, maakt het enorm lastig. Wat als de anderen drie keer zoveel getraind hebben als ik? Wat als ik te weinig getraind heb? Wat als ik het wedstrijdritme niet te pakken krijg? Wat als? Wat als? Wat als?’

Naast de onzekerheid over de vorm bij zichzelf en bij de concurrentie was er natuurlijk ook de stress en de knagende onzekerheid over het vervolg van het seizoen: zou er überhaupt nog wel gekoerst worden?

‘Voor ons maakte dat enorm veel uit. Mentaal, maar ook financieel. Als de heropstart van het wielerseizoen in het water was gevallen, zouden we niet meer uitbetaald worden. Dat gold dus voor alle Lotto-Soudal-renners. Vooral de Strade Bianche was daarin cruciaal, als die koers doorging, was de ploeg verplicht om ons sowieso tot het einde van het seizoen uit te betalen, dat was contractueel zo bepaald. Op het moment dat in Toscane het startschot van de Strade klonk, heb ik toch een luide zucht van opluchting geslaakt. Om financiële redenen, jawel, maar toch vooral omdat er eindelijk weer gekoerst werd. Ein-de-lijk!’

Vijf dagen na de Strade Bianche startte De Gendt dus zelf in de Ronde van Polen, om aansluitend het Critérium du Dauphiné te rijden. Ritwinst zat er niet in, en zelfs de aanvalskilometers bleven beperkt. De reden? De Gendt is slachtoffer van zijn eigen succes geworden.

‘Sinds 2017 heb ik het gevoel dat ze mij meer viseren. Heel wat collega’s kijken naar mij in het begin van de koers. Als ik ga, gaan zij ook. Ik kan mijn gat niet oplichten of er zit twintig man in mijn wiel. Langs de ene kant voel ik

me vereerd – ik deed vroeger hetzelfde, maar dan met Thomas Voeckler en Jens Voigt, maar anderzijds is het vaak ook vervelend. Het maakt het allemaal een stuk moeilijker om, zeker bij een vlakke start, mee te zitten in de juiste ontsnapping en om vervolgens ook nog eens koersen te winnen. Mijn overwinning in de Tour van vorig jaar heeft het op dat vlak alleen maar erger gemaakt.’

Bijkomend probleem voor De Gendt: heel wat concurrentie stond precies al wat verder qua vorm dan Thomas zelf. Hij schrok zich een hoedje van het niveau in die eerste postcorona-koersen.

Etappe 5, Critérium du Dauphiné

‘Vijfde etappe, vijfde aankomst bergop. En deze Dauphiné was al zo lastig. Er werd niet normaal hard gereden, en ik vrees dat het vandaag niet anders zal zijn. Eén col buiten categorie, één col van 1e, vier cols van 2e categorie. Pffff...

De voet van de Côte de Domancy, de eerste col van de dag. Slechts 2,5 kilometer klimmen, maar wel aan gemiddeld 9,4%. Mijn vrees wordt bewaarheid. Meteen gaat het snoeihard, ook al is het peloton grotendeels onthoofd. Primož Roglič, de leider die gisteren ten val gekomen is, is niet meer van start gegaan en ook Steven Kruijswijk en Egan Bernal hebben opgegeven. Daardoor zijn er nu plots nog een tiental kandidaten voor eindwinst, en dat merk je. Iedereen ruikt winstkansen en dus gaan ze vooraan meteen voluit. Het peloton ligt na amper een paar minuten in stukken en brokken uiteen. De hoofdgroep bestaat uit zo’n 25 man, ik zit in een tweede groep van nog eens 20 man.

Na de top valt het niet stil. Integendeel. Op de tweede col van de dag, de Col de Romme, een col van de buitencategorie, wordt even hard doorgekoerst. Ook in onze groep. Ik haal gemiddeld vierhonderd watt, en toch liggen we na honderd kilometer ruim vijf minuten achter op de kop van de koers. Dit is waanzin!

Ik zit absoluut niet in een mongolengroep en toch eindigen we uiteindelijk op een kwartier van de winnaar. Ik heb het gevoel dat ik de hele dag à bloc heb gereden. Hoe goed moeten die mannen

Live op Eén en Eurosport

SPORTWERELD 15

"Ik zet mij recht en direct twintig man in mijn wiel"

Ontsnappingskoning Thomas De Gendt slachtoffer van zijn eigen reputatie

Thomas De Gendt (33) is de koning van de lange ontsnapping, maar voorlopig is de lol er een beetje af. Als slachtoffer van zijn eigen succes houdt het peloton hem kort aan de ketting. De kleine ploegen willen allemaal mee ten aanval en de klassementsploegen hebben geen zin om zich suf te rijden.

Van onze reporter in Le Sagoy-et-Chartroux in de achtervolging.

Jan-Pieter De Vlioger

Thomas De Gendt was oorspronkelijk niet voorzien voor het Critérium du Dauphiné. Hij zou de Tour de Wallonie rijden, in dienst voor kopmanen Caleb Ewan en Philippe Gilbert.

bewegingsvrijheid. "Ik zet mij recht en er zit meteen twintig man in mijn wiel. Het is een beetje een ramp." De Gendt maakte eerder wel al naam als 'ontsnappingskoning', maar na zijn

THOMAS DE GENDT
 De Gendt wordt niet vrolijk

"Die zego vorig jaar in de Tour heeft meer kwaad gedaan dan goed"
 de kleinere renners, die ook in de vroege vlucht willen.

LEZERS DIE ST

1	Primož Roglič	8'
2	Thomas De Gendt	11'
3	Ewan Bernal	12'
4	Egan Bernal	14'
5	Walter Quirana	15'

RIT VAN VRIJDAG
 Duurs - St. Julien-de-Bailleville (157 km)

Vannet Carenc, met buien Credebic, gaat het via La Rochette over de Col de la Madone. Daarna gaat het in de laatste 10 km naar Sables les Thermes. De slotklim (4,8 km aan 6%) gaat naar Saint-Martin-de-Bailleville. (Start: 12.30 uur, finish: 16.15-16.30 uur)

RIT VAN ZATERDAG
 Ugné - Mogniv (153,5 km)

De veiligheidsdienst werd de Col de l'Église uit het langste van de rit geschrapt omdat het wegdijk niet in goede staat verkeerde. Toch blijven er meer dan 2000 toeschouwers over de weg. De wedstrijd wordt op de aanvang van de Falgout (7,4 km aan 4,7%) start: 12.30 uur, finish: 16.30-17.00 uur)

vooraan zijn? Ik heb sowieso al de hele Dauphiné door het gevoel dat er een enorm niveauverschil is tussen de top en de rest. Mijn gevoel? De ploegen die in de weken voor de heropstart van het wielerseizoen collectief op hoogtestage zijn geweest, steken er écht bovenuit. Dat zijn: INEOS Grenadiers, BORA-hansgrohe, Deceuninck - Quick-Step en, vooral, Jumbo-Visma. Zelf ben ik nog niet top. Maar ik maak me nog geen zorgen. Ik kom altijd wat trager op gang.'

'Amai, wat was dat in die eerste koersen na de coronastop... Het werd me meteen duidelijk dat er heel wat jongens ongelooflijk hard hadden getraind in die competitie-loze maanden. Velen hadden er blijkbaar ook geen enkele moeite mee om van de ene dag op de andere van trainings- naar wedstrijdmodus over te schakelen. Dat lag bij mij toch even anders. Ligt het aan mijn leeftijd? Ligt het aan mijn motor die wat meer tijd nodig heeft om warm te draaien? Het heeft alleszins geduurd tot het einde van de Dauphiné vooraleer ik bij mezelf voelde dat ik weer aan het koersritme gewend was...'

Allemaal coronanadelen dus, al had COVID 19 ook een paar voordelen. 'Tijdens de lockdown is mijn relatie met Evelyn en de kinderen er alleen maar beter en sterker op geworden. In die twaalf weken dat ik onafgebroken thuis was, hebben we weinig of geen ruzie gehad en zijn we alleen maar dichterbij elkaar toegegroeid. Ik heb voor het eerst maanden aan een stuk de kinderen zien opgroeien, dat is in het leven van een profrenner redelijk uniek. Die quarantaineperiode heeft me in zekere zin ook gerustgesteld. Als dit mijn bestaan wordt na de koers, dan kan ik daar best mee leven. Als dit onze relatie is na mijn carrière, dan zit het wel snor. Daar hadden we voordien eerlijk gezegd wel een beetje schrik voor: elke avond samen thuis zitten, elke avond samen in hetzelfde bed slapen, dat waren we absoluut niet gewoon. Maar kijk, onze relatie is beter dan ooit, en ik voel me mentaal ook goed. Bij mij was het trouwens meer dan twintig jaar geleden dat ik nog eens twaalf weken aan een stuk in één en hetzelfde bed heb geslapen.'

Of het hele seizoensvervolg in dit vervloekte coronajaar is gelopen zoals gepland, weet je intussen. Maar op het moment dat we dit schrijven, is dat allemaal hoogst onzeker en onmogelijk te voorspellen. Maar dat was dit hele coronagedoe ook al helemaal niet toen Thomas De Gendt op 6 november 1986 werd geboren. Waarmee we toe zijn aan het hoofdstuk dat eigenlijk het begin van dit boek had moeten zijn...

RONDE 1 DE JEUGDJAREN (1986—2008)

1986—1995: Het begin

ETAPPE 2

NAKOMERTJE

‘Ik ben verwekt op doktersadvies’

‘Ik weet niet eens of mijn vader een groot koersliefhebber was. Hij onderstreepte de namen van de streekrenners in de krant, maar daar bleef het ongeveer bij. Tot mijn broer Jurgen plots begon te koersen en mijn vader altijd en overal mee naar toe ging. Net als ik trouwens, zeker als het winter was en het crossseizoen op gang kwam. Ik was nog klein, maar ik vond het fascinerend om die renners een voor een te zien passeren, helemaal beslijkt en onder de modder, en om de volgorde elke ronde te zien wisselen. Als ik dan thuiskwam, crostè ik in de tuin, op mijn eentje, maar wel tegen tientallen in mijn hoofd verzonnen tegenstanders.’

Verbazingwekkend genoeg stak Thomas nooit zijn handen in de lucht, kuste hij geen denkbeeldige podiummissen, en zwaaide hij nooit met een gefantaseerde zegeruiker naar zijn mama die hem glimlachend vanachter het raam gadesloeg.

‘Ik won nooit. Of beter, ik liet mezelf nooit winnen. Ik vond het gênant om, zelfs als was het maar in mijn fantasie, een koers te winnen. Ik werd meest al zeventiende, de plaats waarrond mijn grote broer, naar wie ik erg opkeek, vaak finishte. In al die jaren heb ik mijn broer nooit een koers of een cross weten te winnen. Voor hem was een vierde plaats, en de bijbehorende premie van 7,5 euro, eigenlijk al een ongelooflijk succes. Dus vond ik het niet kunnen dat ik zou doen wat mijn grote broer niet deed: winnen. Zelfs niet tegen denkbeeldige tegenstanders.’

Als Thomas zegt dat hij nog zeer klein was toen zijn broer koerste, is dat niet gelogen. Thomas en broer Jurgen schelen maar liefst dertien jaar.

‘Mijn ouders hadden al drie kinderen voor mij. Miranda is de oudste, geboren in 1973. Daarna kwamen Jurgen, geboren in ’75, en Gunther, die is van ’78. Na drie kinderen vonden mijn ouders het eigenlijk genoeg geweest. Maar in 1985

werd mijn mama ziek – er was iets mis met haar bloedspiegel, en van de dokter kreeg ze te horen dat “een zwangerschap een mogelijke genezing kon bespoedigen omdat het bloed van zwangere vrouwen zichzelf regelt en verschoont”. Met andere woorden, hij gaf haar de raad voor nog een kind te gaan. En dus werd mijn moeder zwanger van mij op doktersadvies. En effectief, nadat ze in 1986 van mij beviel, bleek haar bloed weer helemaal in orde.’

Voegt Thomas er grijnzend aan toe: ‘Ofwel hebben ze dit sprookjesachtige verhaal helemaal verzonnen, en ben ik gewoon een ongelukje. Hoe dan ook, opdat ik niet helemaal alleen zou zijn, hebben mijn ouders daarna nog een kind gemaakt, mijn jongere broer Dimitri, die werd geboren in 1989. Wij zijn dus eigenlijk met twee nakomertjes in het gezin.’ Nakomertjes zijn vaak verwende kakkenestjes, maar niet bij de familie De Gendt.

‘Ik kreeg niks zomaar cadeau, behalve als het op koersen aankwam. Dan mocht het wel al eens iets kosten. Koersen kostte toen ook al veel geld. Toch begon mijn pa voorzichtig. Mijn eerste koersfiets was een huurfietsje waar mijn pa 125 euro voor een jaar voor betaalde. Omdat hij zag dat het koersen niet meteen een bevlieging van me was, kreeg ik het jaar nadien een tweedehands koersfiets, een paarse Diamant, van 250 euro. Tegen dat ik bij de nieuwelingen reed, had ik al een fiets van 2500 euro, dure wielen en een chique bril. Ik vond dat de normaalste zaak van de wereld, tot mijn pa me eens zijn loonfiche liet zien. Bleek dat hij minstens twee maand keihard moest werken om al dat koersmateriaal te kunnen betalen! Toen besepte ik ook dat ik in een luxepositie verkeerde en dat mijn pa blijkbaar echt geloofde dat ik goed met een fiets overweg kon. Mijn broer had namelijk altijd zelf keihard moeten sparen als hij nieuw koersmateriaal wilde – hij ging zelfs speciaal op leercontract werken om een nieuwe fiets te kunnen kopen – terwijl ik dat dus allemaal kreeg van mijn vader. Meer nog, op het eind van het seizoen werd al het materiaal doorverkocht, en mocht ik de opbrengst in mijn zak steken om “iets nieuws” mee te kopen. Ik had zeker niet het beste materiaal van het peloton, maar ik kwam ook niks tekort. Eén keer was het grote ruzie tussen mijn pa en mij. Ik wilde per se nieuwe wielen, zo’n setje Rigida’s met hoge, aluminium velgen. De opa van Kristof Goddaert, die toen in mijn klas zat en ook koerste, kon die wielen zelf in elkaar steken en Kristof zei dat hij me een setje kon bezorgen voor het zachte prijsje van 75 euro. Maar van mijn pa kreeg ik ze niet. “Ge hebt al wielen en die bollen ook goed.” Kletterende ruzie dus. Ik heb dan maar zelf de centen bijeen gespaard, maar toen ik uiteindelijk genoeg had, heb ik ze toch niet gekocht. Ik vond ze zelf opeens toch ook aan de dure kant. Zeker omdat ik kort daarvoor al van die dure, groene regentubes had gekocht. Dat was al een flinke hap uit mijn sowieso al krappe budget. Omdat die tubes zo duur waren, moest mijn pa ze telkens weer herstellen als er een gat in zat. Een

2001–2002: Nieuwelingen

ETAPPE 5

RICHTING BUITENLAND

‘Met een gigantische salami de bergen over!’

Terwijl De Gendt zijn eerste jaren op internaat goed doorkwam, reed hij ook een goed seizoen als eerstejaars nieuweling. Daar begon ook zijn carrière als renner. Want renner, dat ben je eigenlijk pas echt bij de nieuwelingen. Al wat daarvoor komt, telt niet. Of toch amper. En De Gendt werd tweedejaarsnieuweling in 2002. Een beloftevol nieuweling.

‘Op een dag kreeg ik telefoon van Isorex Gavere. Ze boden me 500 euro tekengeld als ik voor hen wilde komen rijden, en ook het premiestelsel dat ze voorstelden, was aanlokkelijk. 35 euro voor een overwinning, 25 euro voor een tweede plaats, en 12,5 euro voor een derde plaats. Voor een zestienjarige was dat heel wat. Ik heb dus niet lang getwijfeld. Let op, niet iedereen kreeg zoveel. Maar blijkbaar zagen ze wel iets in mij. Toen ik mijn handtekening – mijn eerste contract ooit – ging zetten, kreeg ik effectief een enveloppe met daarin 500 euro, in briefjes. Dat was: “Wow!”’

Ronde 1: De jeugdijaren (1986–2008)

‘Toen ik de oudere gasten op training ook nog eens af en toe op een bergje klopte, steeg ik nog meer in hun achting.’

Niet dat het allemaal beloftevolle renners of grote wielertalenten waren die in Ronse (wieler)schoolliepen.

‘Letterlijk iedereen kon naar de wielerschool gaan. Er was geen ingangsexamen, noch een inspanningsproef die je fysieke capaciteiten testte. Gevolg: op de wielerschool zaten ook gasten die niet graag fietsten, maar die op geen enkele andere school meer werden toegelaten, en die gelokt werden door het feit dat ze maar een halve dag les moesten volgen. Als de jongens met ambitie op koersvlak in de namiddag gingen trainen, waren zij ribbedebie.’

Op woensdagnamiddag was iedereen vrij. Om 12 uur ging de bel, voor elke internaatganger een heuglijk geluid dat symbool stond voor een signaal van tijdelijke vrijheid.

‘Wat we op woensdagnamiddag deden, kozen we zelf. Soms gingen we trainen, soms gingen we met een bak bier in het park zitten. Dat was, uiteraard, niet toegelaten. Net zoals alcohol niet toegelaten was binnen de muren van het internaat. Maar wij kwamen elke week met een grote rugzak vol kleren naar het internaat. Daar kon je van alles in verstoppen, en dus werd er van alles binnengesmokkeld. Ooit vonden ze bij mij eens een heleboel flesjes in mijn rugzak. Allemaal leeg, gelukkig. Toen ik bij de directeur werd geroepen, vertelde ik dat ik lege flesjes verzamelde om het statiegeld te kunnen innen. Natuurlijk geloofde de directeur dat niet, maar hij kon me niks maken. Hij had me niet op heterdaad betrap.’

Thomas zat uiteindelijk zeven jaar op het internaat van de wielerschool, en hij heeft zich er altijd geweldig goed geamuseerd.

‘We zijn nooit écht stout geweest, maar natuurlijk deden we dingen die niet mochten. We mochten uiteraard niet op de verdieping van de meisjes komen, maar soms slaagden we er zelfs in om er te blijven slapen. Niet dat er dan veel gebeurde, al die meisjes sliepen in aparte kamertjes met dunne muren. Je hoorde alles. Voor de meisjes was men ook strenger dan voor de jongens. In het reglement van het internaat stond dat er geen elektrische apparaten gebruikt mochten worden. De meisjes hadden er dus geen, op een klein transistorradiootje na. Terwijl er op de jongensverdieping én een ijskast, én een zelfgemaakte discobox, én een tv, én een microgolf, én een Playstation stonden. Veel jongens hadden ook hun eigen vuurtje om af en toe zelf hun potje te koken.’

Op internaat was het Thomas die jarenlang voor het wekritueel zorgde.

‘Elke morgen legde ik *No one knows* van Queens of the Stone Age op, nog steeds een van mijn favoriete nummers aller tijden. Loehard, zodat iedereen meteen wakker was.’

WIELRENNEN - PK JUNIOREN

De rekenmachientjes bleven in Bambrugge op zak. Al in de eerste ronde meldde er zich een groepje durvers, die dachten dat om het hoekje de finish wenkte. Het was het begin van een wedstrijd zonder houvast. Slag om slinger meldde Guy Dobbelaere nieuwe wedstrijdssituaties.

Thomas De Gendt stak heel vroeg zijn neus aan het venster en speelde in de finale ook nog een vooraanstaande rol. „Dik tevreden met het resultaat. Toen Baugnies reageerde op

de uitval van Uyttersprot, talmde ik even. Een ruime kopgroep was vlakbij. Ik dacht dat alles zou samenlopen”, stelde de Waaslander.

„Toen ik bij het ingaan van de slotronde aanviel, wist ik niet eens dat er nog iemand voorop reed”

Het venijn zat ook nu in de staart. Michaël Van Mieghem schoot de finale op gang met een uitval. De Gendt en Uyttersprot reageerden. De kleine, maar energieke Uyttersprot meende zijn moment gekomen op een twintigtal kilometer van het einde. Uyttersprot verdiende de zege, maar stuitte op lefgozer Baugnies. „Zal het dan

Het podium van het provinciaal kampioenschap in Bambrugge: Jeroen Uyttersprot, winnaar Jerome Baugnies en derde Thomas De Gendt.
© JOHNNY DE SAELEER

nooit lukken”, sakkerde de verzaamelaar van ereplaatsen.

In een beklijvend slot sloop Baugnies naar de koploper toe om hem in de spurt genadeloos te vloeren. „Eerder lukte het nog nooit in een kampioenschap. Er was altijd wel iets. Toen ik zaterdagmorgen opstond, wist ik dat het zou gebeuren. Dit zou mijn koers worden”, glunderde Baugnies.

De omloop in Bambrugge beweest ook nu zijn degelijkheid. Op handen en voeten strompelden de renners over de eindstreep. De Gendt klopte Dimitri Claeys voor de derde plaats. Tom Van Den Haute en Robin De Pelsmacker bleven uit de greep van Kristof Goddaert en Christophe De Vos, de voorbode van een verbrokkeld peloton. Opvallend gegeven in dit PK was dat de eerstejaars de plak zwaaiden. Baugnies, Claeys en Van Den Haute wissels op een kommerloze toekomst? Het zou kunnen.

„In het contract stond dat we de kledij “mochten gebruiken”. En effectief, op het einde van het seizoen werd er een mail naar alle renners gestuurd waarin stond dat we al onze kledij terug moesten binnenbrengen. Geen idee wat ze met die gebruikte koerskleren gingen doen, maar wij mochten ze alleszins niet houden. Jammer genoeg hadden ze een foutief mailadres van mij genoteerd en heb ik die mail dus nooit gekregen. Ik bracht mijn kleren niet terug, en voor de ploegleiding was dat een reden om alle premies die ik die zomer verdiend had in de Spaanse koersen die ik reed, meer dan vijfhonderd euro, niet aan mij uit te betalen. Het strafste van al, de ploegleiders hebben dat geld onderling verdeeld. Hollanders! Een paar jaar later was een van die ploegleiders plots onze buschauffeur bij Vacansoleil. Ik heb drie jaar lang geen woord tegen die man gesproken, gewoon uit principe. Hij wist dat hij mijn centen had gepikt en hij wist dat ik dat wist, en zoiets vergeet ik niet. Hoe erg ben je trouwens op geldgewin uit als je het geld van een junior – een zestienjarig ventje – in je eigen zak steekt?”

Thomas zei het daarnet zelf al, sportief liep het in 2004 weer op wielrijes.

„Tegen de zomer voelde ik me eindelijk weer 100%. Eindelijk was die kloteklierkoorts helemaal uit mijn lijf. Dat resulteerde meteen in goede resultaten.’ Zowel dicht bij huis...

Juniorenkoers, Patry

‘Een koers vlak bij de wielerschool, en dus maken we met alle leerlingen afspraken vooraf. Iemand van de wielerschool moet hier straks op het hoogste schavotje staan. In de koers verloopt alles volgens plan. We zijn met vier man mee in de kopgroep. We weten wat ons te doen staat: om de beurt demarreren. De eerste aanvallen worden nog in de kiem gesmoord. Nog vier kilometer. Nu is het aan mij. Ik demarkeer en ga meteen aan de andere kant van de weg rijden. Mijn drie schoolgenoten blokkeren half de weg. Even is er geen doorkomen aan. Puik werk. Ik kijk achterom. Honderd meter voorsprong. Dat volstaat. Ik win. Opdracht volbracht.’

Als een beetje verder weg van huis...

Etappe 3, Vuelta al Besaya

‘Ik rij rond met wonderbenen. Gisteren al gewonnen, en ook vandaag voel ik me goed. Waarom niet aanvallen? Op veertig kilometer van de streep voel ik dat dit het moment is. Ik demarkeer. Slechts één mannetje mee. Hij weigert over te nemen. Ik twijfel. Laat ik me terug inlopen om misschien met lege handen achter te blijven? Of ga ik door en word dan zeker tweede? Ik kies het laatste. Mijn compagnon blijft halsstarrig in mijn wiel hangen. En toch denk ik dat ik hem kan kloppen, straks op de slotklim. Aan de voet van die slotklim is onze voorsprong groot genoeg en dus kan ik me een beetje sparen. Het tempo zakt en ik voel de frisheid terugkomen. Dat wordt een tweede ritzege op rij!’

Dat zagen de kenners bij Thomas ook, maar een profcontract leverde dat Thomas voorlopig niet op. Misschien deels omdat Thomas de mist inging net in die ene grote rittenkoers die alle profploegen met een vergrootglas volgen: *le Tour de l'Avenir*, ofte de Ronde van de Toekomst.

‘Man, wat was dat? Daar heb ik geen moment aan “prijs rijden” gedacht. Ik was al lang content dat ik elke etappe binnen tijd kon finishen. Dat was profniveau. Renners jonger dan 25 mochten deelnemen, en dus stonden onder meer Chocolade Jacques, Agritubel, Rabobank en la Française des Jeux met hun jonge garde aan de start. Zie eens naar de kleppers op de startlijst: Roman Vaitkus, Maxime Monfort, Nicolas Roche, Rui Costa, Gerald Ciolek, Robert Gesink, Stef Clement, Edvald Boasson Hagen... Onze ploeg ging daar collectief kopje onder. Het was zelfs zo erg gesteld dat de ploegleiding ons vijftig euro beloofde als er toch maar eens één iemand van ons mee in een kopgroep zou zitten. De volgende dag demarreerde ik van bij de start. Een paar kilometer heb ik in een kopgroep van vijf gezeten, daarna werd ik genadeloos uit de wielen gereden. Maar ik had wel die vijftig euro verdiend! Uiteindelijk reden maar 69 renners die Ronde van de Toekomst uit. Ik werd 61e. Maar in de laatste tijdrit werd ik wel nog dertigste. Op een gewone fiets, terwijl al de rest op tijdritfietsen reed. Waarom ik niet? Omdat we bij de ploeg geen tijdritfietsen hadden, zo simpel is het soms. Die Ronde van de Toekomst heeft me wel deugd gedaan. Ik werd er sterker van. In alle koersen die ik de weken erna reed, eindigde ik tweede of derde.’

rugnummer Ronde van de Toekomst

ETAPPE 9

EVELYN!

‘Bij het uitstappen treuzelde ik extra lang zodat ik nog wat langer naar haar kon blijven kijken’

Ook na het tweede jaar bij de beloften bleef de deur richting profbestaan toe. Een andere deur ging dat jaar gelukkig wel open. Thomas leerde namelijk ene Evelyn Tuytens kennen, intussen al jaren mevrouw De Gendt. Of Thomas zich de dag nog herinnert dat hij Evelyn leerde kennen? Thomas grinnikt.

‘Natuurlijk herinner ik me die dag nog. Het was een van de slechtste dagen uit mijn carrière. Ik reed Luik-Bastenaken-Luik voor beloften, het was koud en het regende de hele dag. Op de koop toe had ik de verkeerde remblokken gemonteerd. Normaal gezien reden we met wielen van de ploeg, gewone wielen met aluminium velgen, maar ik had zelf geïnvesteerd in een *full carbon* wielset. Ik wilde die dag met die carbonwielen rijden, en dus had ik ook speciale remblokken gemonteerd. Net voor de start begon het echter oude wijven te regenen en last minute besliste ik om toch met de aluminium wielen van de ploeg te starten. Ik vergat echter de remblokjes te vervangen. Stom van mij! Met die speciale carbon-remblokjes proberen remmen op aluminium wielen terwijl het goot, het was alsof je met een spons in je wielen kneep. Ik moest dus de hele tijd met dichtgeknepen remmen afdalen, en ik werd al gelost in de afdaling van de Côte de Wanne.

Uiteindelijk kwam ik in een groepje gelosten terecht met onder meer Davy Tuytens, een leeftijdsgenoot die ik al jaren tegenkwam in de koers. Op La Redoute stapte Davy af omdat zijn ouders daar stonden met hun motorhome. Ik en nog twee andere achterblijvers – een Bulgaar en Steven Van Vooren – waren verkleumd en vroegen of we mee naar binnen mochten. We stapten die camper binnen en daar zat ze: Evelyn. Mijn interesse was meteen gewekt. Een babbeltje slaan durfde ik echter niet, daar was ik te verlegen voor. Maar onderweg naar de finish in Ans heb ik wel vaak naar haar gekeken. En toen we eenmaal in Ans aankwamen, heb ik extra lang getreuzeld bij het uitstappen. Maar we wisselden

ETAPPE 11

PROF OF NIET?

'Ik bleef wachten op aanbiedingen van Quick-Step en Lotto. Het bleek wachten op Godot'

We schreven het op de vorige pagina's al een aantal keer, maar nu is het menens. 2008 was écht het jaar van de waarheid voor Thomas De Gendt. Het vierde jaar bij de beloften is namelijk ook het laatste. Als er dan geen profcontract op je ligt te wachten, lonkt het vagevuur van het continentale circuit, of zelfs een bestaan als elite zonder contract. Let wel, allemaal niks mis mee, maar als je droomt van de Tour, Giro en Vuelta is het een wereld die je toch liever niet wilt gaan verkennen. Thomas' laatste jaar als belofte viel ook samen met zijn laatste jaar aan de wielerschool in Ronse.

'Normaal gezien kun je er tot je negentien jaar, maximum twintig, naar school, en als je tegen dan geen prof bent, moet je een job gaan zoeken. Ik heb er uiteindelijk iets langer gezeten – tot mijn 22, en heb er drie opleidingen gevolgd. Eerst fietshersteller, daarna lasser en tot slot fietskadermonteur, toen een gloednieuwe opleiding. Die opleiding hield in dat je eerst je eigen kader moest kunnen lassen, waarna je het ook moest kunnen opbouwen tot een volledige fiets.'

Of het frame dat Thomas in elkaar moest lassen nu ergens aan een muur ten huize De Gendt hangt? Thomas lacht.

'Nee. Ik heb toen wel degelijk een stalen kader gemaakt – met eigenhandig geknipte buizen, zelf in lugs gestoken – maar dat is op de wielerschool achtergebleven. Geen groot verlies, vermoed ik. Ik had problemen om mijn kader mooi recht te krijgen. Er zat telkens een fameus knikje in de buizen. Dat ik wellicht nooit een koers zou gewonnen hebben met mijn zelfgemaakt frame? Ik zou er wellicht zelfs geen koers mee uitgereden hebben.'

Gelukkig reed De Gendt bij Davo niet op een zelfgefabricceerd tuig, maar op een Ridley. Hij reed er koersen mee uit, hij won er zelfs vaak mee.

'Als vierdejaarsbelofte won ik tien koersen, waarvan acht grote. En toch zei Patrick Lefevere in een interview "dat Jan Bakelants de enige Belgische belofte was die profwaardig was". Dat stak, want ik klopte Bakelants dat seizoen regelmatig. Oké, Bakelants was de betere klassemmentsrenner, maar als we met ons twee naar de meet gingen, klopte ik hem bijna altijd.'

En dan vertelt Thomas over die ene begenadigde dag in de Triptyque Ardennais.

'Ik boekte toen twee zeges op één dag. Eerst de tijdrit en daarna, in de namiddag, een zware rit naar Aywaille. Die tijdrit had ik eigenlijk nooit mogen winnen, want Hayden Roulston was sneller dan ik. Alleen liet de officiële tijdsmeting het net op dat moment afweten en dan telt de handgeklokte tijd van de UCI-official. Die was niet goed aan het opletten en dus duwde hij een paar seconden te laat af. Daardoor won ik. In de namiddagetappe – over onder meer la Redoute en de Côte de Niaster – klopte ik Jan Bakelants met een banddikte na een ferme machtssprint met twee.'

Thomas De Gendt slaat dubbelslag in de Ardennen

"De puntentruï, daar kan ik wel mee leven"

WIELRENNEN

Thomas De Gendt boekte op de slotdag van de Ardense Triptiek zowaar een dubbelslag. De Waaslander van het Davo Cycling Team reed in de voormiddag de snelste tijd in een tijdrit over twaalf kilometer. In de namiddag won De Gendt ook nog de slotrit, waarin onder meer twee beklimmingen van La Redoute op het programma stonden. De eindzege was echter voor Jan Bakelants.

Thomas De Gendt: "Ik pakte de puntentruï en daar kan ik zeker mee leven."

Foto Geert DE RYCKE

"Ik had Bakelants in de zaterdagrit naar Monschau moeten laten gaan. Dat het een strijd tussen ons beiden zou worden, lag toen al vast", vertelde De Gendt. "Op de slotdag kon ik het verschil niet meer ongedaan maken. Ik had in de tijdrit al behoorlijk wat kruis verschoten, maar zou toch nog een poging doen om hem op La Redoute te lossen. Dat lukte niet. Integendeel, het was voor mij vaak aanklappen. Met mijn tweede plaats in de eindstand

ben ik trouwens meer dan tevreden. Bakelants was gewoon te sterk. Ik pakte wel de puntentruï en daar kon ik zeker mee leven."

WK in Varèse

De Gendt neemt nu enkele dagen rust maar nadien staan de ronde van Navarra en de Thüringen Rundfahrt op het programma. "Twee koersen die ik al reed en

waar ik dus mijn parcourskennis kan gebruiken. In Navarra mik ik op ritwinst, in Duitsland wil ik een goed eindklassement rijden. Op langere termijn is het WK in Varèse het doel. Als ik tenminste geselecteerd wordt. Want het zou goed zijn dat de bondscoach daar snel duidelijkheid over geeft. Naar ik heb gehoord is de omloop er best wel pittig, dat kan dus zowel voor mij als voor Jan Bakelants een troef zijn", liet De Gendt weten. IE

ETAPPE 1

DE DOOD REIST MEE

'Frederiek is niet meer wakker geworden...'

Eindelijk prof. Hier heeft Thomas zo lang naar uitgekeken. Hier heeft Thomas zo lang van gedroomd. Op een koude voorjaarsdag in 2009 is het dan eindelijk zover...

1 februari 2009, Grand Prix Marseillaise

'Mijn allereerste profkoers als prof! Het voelt als een soort examen. Ik start bij de grote jongens helemaal vanaf nul. Overwinningen, straffe stoten, uitslagen, waardes tijdens inspanningstesten... Het telt allemaal niet meer. Vanaf vandaag moet ik bewijzen dat ik dat profcontract waard ben. Op onze trainingstage met Topsport Vlaanderen in Benidorm heb ik helaas niet al te veel kunnen laten zien. Integendeel, die stage heeft me zelfs een beetje gedemoraliseerd. Oudere renners als Johan Coenen en Preben Van Hecke, échte gevers op training, reden simpelweg te rap voor mij op die bergjes.

Het startschot klinkt. Ik weet: het niveau dat hier straks gehaald wordt, is minstens voor de komende twee jaar. Van bij de start wordt er snel gereden. In het peloton is het een ware slijtage-slag. Ik zie constant mannen gelost worden, maar tot mijn verbazing blijf ik eraan hangen, tot we nog met een zestigtal renners overschieten en aan de laatste klim van de dag beginnen. Dertien man rijdt weg. We zien ze niet meer terug. De winnaar zit vooraan.

Een paar dagen later werd Frederiek begraven. Een dag met een rouwband, maar het zou helaas niet bij die ene keer blijven dat Thomas een ploegmaat moest afstaan, dat zul je helaas nog wel merken.

‘Verschillende ploegmaten die Frederiek goed kenden, hebben zijn kist de kerk binnengedragen, maar voor de rest kan ik me niet veel meer van die begrafenissen herinneren. Het is een waas, waar ik mij enkel nog het collectieve verdriet dat daar hing kan herinneren. Uiteindelijk hebben we nooit geweten waaraan Frederiek precies gestorven is. Wellicht zal er een onderliggende aandoening geweest zijn die tot zijn dood geleid heeft, maar zeker is dat dus niet.’

Hoe dan ook, het peloton wacht op niemand, en dus moest er verder gekoerst worden. Een van Thomas’ eerste koersen als prof op eigen bodem was er eentje zonder belang.

Oefenkoers, Bottelare

‘We zijn met een groepje weg. Met Bart Van Heule heb ik een Topsport-ploegmaat mee. Plots doet ene Gregory, een lokaal renner, ons allebei een voorstel. 250 euro voor elk van ons als hij hier straks mag winnen. Bart en ik twijfelen niet. We gaan akkoord. Dit is een oefenkoers, een zege telt niet mee en stelt niks voor. Iets over halfweg koers demarreert Gregory. Bart gaat mee. Ik stop af vooraan. Bart wordt tweede, ik eindig in het pak. En we gaan elk met 250 euro naar huis. Makkelijk verdiend. De volgende dag hebben we ploegtraining op de Blaarmeersen. Walter Planckaert komt even met Bart en mij praten. “Jongens, die gast die jullie gisteren allebei klopte, moet ik die geen contract aanbieden? Want als hij jullie beiden kan verslaan, is die toch wel sterk, niet?” Bart en ik glimlachen naar elkaar. We besluiten open kaart te spelen. “Dat zou je kunnen doen, Walter,” zeg ik, “maar vraag hem dan eerst eens hoeveel die zege hem gekost heeft en hoe sterk hij echt was...” Walter kijkt ons eerst met grote ogen aan. Dan begint hij te lachen. Gregory krijgt geen contract bij Topsport Vlaanderen.’

ETAPPE 2

METEEN PRIJS! ‘Zelden heeft een dame blanche mij meer gesmaakt dan die avond’

Na een paar oefenkoersen volgde het echte werk.

‘Ik reed toen nog alle Vlaamse én Waalse klassiekers. Van de Omloop het Nieuwsblad over de GP Samyn en Dwars door Vlaanderen tot Luik-Bastenaken-Luik. Dat zorgde ervoor dat het een lang voorjaar werd. De ploeg tastte onze grenzen en onze limieten af. Wat konden we aan? Hoeveel konden we aan? Maar we werden niet uitgeperst. We reden meestal geen finales, en we reden ook maar een paar rittenkoersen. In de Waalse Pijl gaf ik op in volle finale. De commissaris wilde mijn nummer van mijn trui weghalen, maar dat lukte hem niet meteen. Hij doorstreepte dan maar mijn nummer. Met vier andere opgevers namen we een shortcut naar de finish, want onze bus stond op de top van de Muur van Hoei. Toen we aan de voet van de Muur kwamen, kwam het peloton er net aan. We wachtten geduldig tot alle volgwagens voorbij waren, en reden daarna op ons gemak naar boven. We reden over de finish, en omdat de koerscommissaris ons eigenhandig uit de koers had genomen, gingen we ervan uit dat ze wel wisten dat ze ons niet in de einduitslag moesten opnemen. Niet dus.

Een week later kreeg ik een boete van tweehonderd Zwitserse Frank in de bus omdat ik me had laten klasseren zonder het volledige parcours te hebben afgelegd. Ik heb nog een brief teruggestuurd met de uitleg dat onze bus boven stond en dat we dus wel de Muur moesten oprijden, maar ik heb die boete toch moeten betalen. Anderzijds sta ik ook nog steeds in de einduitslag van die Waalse Pijl. Davide Rebellin op 1, ik als 132e!’

Ook in de Amstel geeft Thomas op. Al was dat met een reden. ‘De Gendt offerde zijn kansen op door een wiel af te staan aan Preben Van Hecke die was lekgereden,’ valt er in een krantenknipsel over die dag te lezen. Thomas grijnst.

‘De Amstel Gold Race is niet mijn ding, om het met een understatement te zeggen. Als ik dan tijdens zo’n koers iemand van de ploeg zie staan met een lekke band, aarzel ik niet. Dan geef ik meteen mijn wiel af. De ploegleiding en diegene

'Ik heb me nooit durven te mengen in het voorbereidende werk van een massasprint. Nu niet, en ook toen niet. Te gevaarlijk! Ik heb altijd gezegd: ik wil alles doen tot op vijf kilometer van de meet, maar daarna laat ik me uitzakken. Dat vond Borut Božič, onze sprinter in de Ronde van Zwitserland, niet kunnen. Hij vond dat ik niet moest *neuten* en dat ik dus mee moest komen wringen. Ik weigerde. Toen Božič een etappe won, wilde hij zijn premie met iedereen delen, behalve met mij. Ik heb daar geen spel over gemaakt. Maar vanzelfsprekend heb ik mijn premie daarna ook niet met hem gedeeld.'

En die premie kwam er...

17 juni 2011, Etappe 7, Ronde van Zwitserland

'Een lange, lastige rit vandaag over onder meer de Flüelapas, met aankomst bergop, op Serfaus-Fiss-Ladis. Ik zit mee in de ontsnapping samen met twee ploegmaten, Sergey Lagutin en Marco Marcato. Vandaag rij ik in hun dienst, zij zijn de betere klimmers. Andy Schleck is ook mee in de ontsnapping, een beetje atypisch voor een renner van zijn kaliber. Op de voorlaatste klim komt Schleck me beleefd vragen of hij "astublieft de punten voor de bergtrui mag pakken". Ik wrijf eens in mijn ogen. Andy Schleck die aan mij iets komt vragen? Ik laat hem de punten, en maak me op voor het vlakke tussenstuk dat de slotklim voorafgaat. In de vallei is er nog een tussenspurten, en ik doe alsof ik vol voor de punten ga. Maar in plaats van me na de streep te laten inlopen zoals dat gewoonlijk het geval is, blijf ik vol gas doorgeven. Pas als ik een halve minuut heb, heeft de rest door wat ik van plan ben. Marcato en Lagutin zitten nu in een zetel, het is aan de anderen om het gat dicht te rijden. Ik speel het ploegen spel perfect.

Aan de voet van de slotklim heb ik één minuut voorsprong. In mijn oortjes hoor ik dat Schleck meteen demarreert. Hij rijdt in één ruk dertig seconden dicht. Ik kijk nu constant achterom. Waar blijft Andy? En zijn Marco en Sergey nog in de buurt? Maar Andy komt niet. Mijn twee ploegmaten evenmin. "Het blijft dertig seconden, Thomas. Blijven rijden." De ploegleiding

geloof erin. Ik geef alles wat ik heb. Het blijkt voldoende. Ik loop zelfs opnieuw wat uit. Andy Schleck eindigt 37 seconden na mij als tweede. Mijn kopmannen, Sergey Lagutin en Marco Marcato, worden zesde en achtste.'

'Je kunt een bergtrui winnen in de Ronde van Zwitserland, maar je kunt ook een bergtrui winnen in de Ronde van Zwitserland tegen Andy Schleck. Dat zorgt toch nog voor net iets meer glans, voor net iets meer bijklank. En toch is mijn ritzege in Zwitserland een beetje een vergeten overwinning hier in Vlaanderen. Ik word veel vaker herinnerd aan mijn ritzege in Parijs-Nice, terwijl ik mijn etappezege in die bergtrui in Zwitserland toch een pak hoger inschat.'

Er hangt nog een grappige anekdote vast aan die ritwinst op Serfaus-Fiss-Ladis. Met opnieuw een interessante hoofdrol voor Andy Schleck.

'Een paar jaar na die ritzege in Zwitserland kwam ik Andy tegen in de Tour Down Under. Wij werden met alle Belgische renners ontvangen op de Belgische ambassade, en omdat daar ook het Luxemburgs consulaat gevestigd is, was ook Andy Schleck uitgenodigd. Hij had al behoorlijk wat gedronken, en na een tijdje kwam hij bij me staan. "Die dag in de Ronde van Zwitserland heb je me heel veel geld gekost," begon hij. Ik wist niet waarover hij het had. Maar blijktbaar had hij toen, in 2011, nog niet heel erg veel gepresteerd, waardoor de ploegleiding en sponsors wat ongeduldig en ongerust begonnen te worden. Een van de sponsors had hem trachten te motiveren met een ri-

ROUDE VAN ZWITSERLAND 17 juni 2011

THOMAS DE GENDT HOUDT ANDY SCHLECK AF IN BERGETAPPE

«EN NU EEN TOURRIT»

THOMAS DE GENDT blijft zichzelf en de wielerved met verstomming staan. Na zijn tweede plaats in de Brabantse Pijl 2010 en een ritzege én drie dagen geel in de voorbije Parijs-Nice won de 24-jarige Waalander nu ook een heuse berg etappe in de Ronde van Zwitserland. De Gendt scoorde 23 kilometer lang en hield op de slotklim naar het Oostenrijkse Serfaus tot zijn grote verbazering Tourfietser Andy Schleck in bedwang. «Ongelooflijk. Alles lukt gewoon dit jaar. Mijn volgende doel? Een Tourrit, graag.»

«TRIENDIEN EVELYN Zei alles»
Evelyn Tureman Thomas De Gendt verloor al jaren een kopje. Dat ja al evenveel succes. Maar de laatste maanden heeft hij haast alles gewonnen. In de Brabantse Pijl 2010 won hij de ritzege en drie dagen geel in de voorbije Parijs-Nice won de 24-jarige Waalander nu ook een heuse berg etappe in de Ronde van Zwitserland. De Gendt scoorde 23 kilometer lang en hield op de slotklim naar het Oostenrijkse Serfaus tot zijn grote verbazering Tourfietser Andy Schleck in bedwang. «Ongelooflijk. Alles lukt gewoon dit jaar. Mijn volgende doel? Een Tourrit, graag.»

De Gendt reikt uit naar Andy Schleck
De Gendt reikt uit naar Andy Schleck. De Gendt reikt uit naar Andy Schleck. De Gendt reikt uit naar Andy Schleck.

Met felicitaties
Met felicitaties. Met felicitaties. Met felicitaties. Met felicitaties.

IK BEN BANG DAT DE SUITENWERELD OP DEN DUUR TE VEEL VAN MIJ GAAT
De Gendt is bang dat de buitenwereld op den duur te veel van hem gaat. De Gendt is bang dat de buitenwereld op den duur te veel van hem gaat.

PLOEGLEIDER VAN DER SCHUUREN: «ZOU ZO GEAUWES WIL»
Ploegleider van der Schuuren: «Zou zo geauwes wil». Ploegleider van der Schuuren: «Zou zo geauwes wil».

BAKELANTS (7de): «ZOU ZO GEAUWES WIL»
Bakelants (7de): «Zou zo geauwes wil». Bakelants (7de): «Zou zo geauwes wil».

concentreren op de weg. De laatste 150 meter! De laatste bocht! Nu weet ik pas echt helemaal zeker dat de zege binnen is. Ik win een Giro-rit! Op de Stelvio! Op de Stel-vi-ooo! Ondertussen blijft Van Poppel maar in mijn oortje roepen dat ik tot op de meet moet doorrijden, dat het belangrijk is voor mijn klassement. Ik wil wel nog sprinten, maar ik kan niet meer. Ik krijg mijn kont zelfs niet meer uit het zadel gelicht. Maar daar is de finish! Ik wil nog een zegegebaar maken, mijn armen triomfantelijk in de lucht gooien, maar het gaat niet meer. Ik zit erdoor, tegen megakrampen aan. Ik ben al blij dat ik nog één arm halvelings in de hoogte krijg.

Ik schud ongelovig het hoofd. Ik? Winnen op de Stelvio? Onmogelijk! Maar het is gebeurd. Op de Stelvio! De Stel-vi-oooo! Ik ga zitten, krijg een handdoek van de verzorger. Ik voel traantjes opkomen. Maar ik hou het droog. Echte mannen huilen niet. Ook niet op de top van de Stelvio.'

'Die zege op de Stelvio was te vergelijken met tantrische seks. Ik wist al een half uur lang dat ik wellicht ging klaarkomen, maar ik moest dat moment nog zes kilometer uitstellen. Winnen in een spurt is iets helemaal anders. Dat is meer zoals een vluggertje. De ontlading is misschien groter, maar je genot voordien is een stuk korter.'

De Gendt klom na zijn fabuleuze zege op de Stelvio naar de vierde plek in het klassement en in de kranten struikelden de superlatieven en complimenten aan het adres van de nieuwe Belgische Ronde-hoop over elkaar. Eindelijk leek België weer een potentiële Ronde-winnaar te hebben voortgebracht! Zelfs Eddy Merckx zag in de Oost-Vlaming een toekomstige Tourwinnaar. 'Ik had totaal niet door wat mijn zege in Vlaanderen had teweeggebracht. Ik zat daar in onze ploegbubbel, en daar werd die zege op de Stelvio nogal rustig gevierd. Er wachtte me namelijk ook nog een afsluitende tijdrit waarin er nog een podiumplaats op het spel stond...'

Ook de Belgische pers besepte plots dat er de volgende dag mogelijks een landgenoot het podium van de Giro kon halen, zowaar de eerste Belgische podiumplaats in een Grote Ronde sinds de derde stek van Johan Bruyneel in de Vuelta van 1995. Snelsnel werden er nog journalisten richting de Laars gestuurd om die heuglijke gebeurtenis ter plaatse mee te kunnen maken. Al was het uiteraard bang afwachten wat de benen van De Gendt zouden zeggen in de afsluitende tijdrit van 31 kilometer in en rond Milaan, een dag na zijn dollemansrit richting de top van de Stelvio.

Etappe 21, Milaan – Milaan

'D-day. Alweer. Maar nu misschien nog net iets meer dan gisteren. De afsluitende tijdrit. Ik voel heel veel druk. Van mezelf, van de ploegleiding, van de journalisten, en van buitenaf. Iedereen verwacht dat ik straks toch nog op dat podium sta. Maar dan moet ik dus wel een pak beter doen dan Michele Scarponi. Gelukkig is dat nu niet echt een tijdriftspecialist...

Als ik me naar het parcours begeef voor een laatste verkenning van de tijdrit, lijkt het alsof de hele wereld me wil komen feliciteren en een hand wil komen geven. Plots komt er een heel vreemd figuur op me af. Een Italiaanse man in maatpak – ik moet meteen aan de maffia denken – die me recht in de ogen

het allemaal veel ernstiger dan het was. 's Avonds zijn Gert en ik samen een hamburger gaan eten in de Tango Bar, en de Belgen die daar toevallig ook aanwezig waren, keken ons met grote ogen aan: "Liggen jullie niet in het ziekenhuis? Jullie zijn nog maar net buiten levensgevaar."

Aangereden of niet, een paar dagen later stond Thomas De Gendt gewoon aan de start van Parijs-Nice. Al werd de Koers naar de Zon dit keer de Koers naar de Sneeuw.

Etappe 3, Cusset — Mont Brouilly, Parijs-Nice

'We staan aan de start van een rit die eigenlijk niet had mogen doorgaan. Het regent, het is 5 °C en de organisatie weet nu al dat er straks, als we naar achthonderd meter klimmen, hoogstwaarschijnlijk sneeuw gaat liggen. De organisatie, ASO, beslist echter te vertrekken en onderweg wel te zien...

Er rijdt een groep weg die al snel drie minuten pakt en niemand van ons is mee. Vanuit de volgwagen komt de opdracht: "Rijden. Dat gat moet toe." Het is aan mij, Lars Bak en Adam Hansen om dat voor elkaar te krijgen. We doen snel twee minuten af van de voorsprong en wanneer de kloof nog één minuut bedraagt, spring ik vanuit het peloton naar de kopgroep toe. Tegen dat ik vooraan kom aansluiten, ligt de kopgroep al helemaal uiteen. Ik besluit op niemand te wachten en ga helemaal alleen door. Met nog zeventig kilometer te gaan heb ik al drie minuten voorsprong op het peloton. Ik heb superbeneden en rijd rond als een raket. Van de koude voel ik niks. Maar boven op de top van die klim naar achthonderd meter staat iemand van ASO te roepen dat ik moet afstappen. Er ligt daar een dun laagje sneeuw en dus wordt de etappe eerst geneutraliseerd en vervolgens afgelast. Wat een kloteboel! Hier wordt me een ritzege door de neus geboord!

PARIS-NICE 6-12 maart • Live op één van 16.15u donderdag 10 maart 2016 **27**

De Gendt met superbeneden in kopgroep, maar rit geannuleerd door sneeuw

Paris-Nice werd gisteren heel even Paris-Neige. Zonde, vond Thomas De Gendt (29). Hij 'schaatsste' met superbeneden door de Beaujolais. Hondertzeventig ziekjes renners wilde hij niet op zijn gevechten. Terrechte annulatie dus. «Maar... mag ik de rit winnen?»

STAND
1 Michael Matthews (AUS/OricaGreenEDGE)
2 Tom Dumoulin (NED) 0:14
3 Patrick Bevin (NZL) 0:19
4 Geraint Thomas (GBR) 0:19
5 Thomas De Gendt (BEL) 0:19

«Mag ik winnen, alsjeblieft?»

Benen verliezen
 Jammer, want De Gendt al hi al, ze zal maar in de kopgroep zitten, met weinig kans op de eindstrijd. Hij is niet snel, maar hij is heel hard. Hij is niet snel, maar hij is heel hard. Hij is niet snel, maar hij is heel hard.

Guur weer al 17DE KEER spelbreker in Parijs-Nice

'Ik vind dat nog steeds een bijzonder jammerlijke zaak, want tot op de dag van vandaag ben ik ervan overtuigd dat ik die etappe zou gewonnen hebben.'
 Dat zou dus een einde gemaakt hebben aan een periode van drie jaar zonder zege. Nu werd het nog even langer wachten...

Etappe 4, Bagà — Port Ainé, Ronde van Catalonië

'De koninginnenetappe vandaag, over heel wat cols. Ik ben vandaag met een vreemd gevoel opgestaan. Dag op dag drie jaar geleden won ik namelijk voor het laatste. Ook in de Ronde van Catalonië toen. Hoe cool zou het zijn, mocht ik vandaag opnieuw kunnen zegevieren, mijn eerste zege voor Lotto! Het is alleszins een etappe die me moet liggen en dus besluit ik mee te gaan in de vroege vlucht. Daar zit mooi volk.

2016

2016

ETAPPE 12

STUNT IN SAINT-ETIENNE

'Het melkzuur spuit nu bijna uit mijn oren'

2019. Het laatste jaar voor het Nieuwe Normaal alles anders zou maken. Het laatste jaar dus volgens het Oude Normaal, en dat Oude Normaal betekende voor Thomas De Gendt: al meteen mee in de vroege vlucht tijdens een of meer etappes in de Tour Down Under – 'Dat is me al elk jaar gelukt, behalve in 2020'. Opnieuw de bolletjestrui in Parijs-Nice – 'Mijn derde al, maar geen record. Sean Kelly heeft er vier'. En een ritzege in de Ronde van Catalonië – 'Mijn vierde al, maar wellicht wel de strafste.'

Etappe 1, Ronde van Catalonië, 2019

'Vandaag ben ik "a man with a plan". Gisteravond zijn Mario Aerts en Kevin De Weert bij mij op de kamer geweest. We bespraken de mogelijke scenario's voor de eerste etappe. In Catalonië eindigt de eerste etappe niet altijd op een massasprint, maar vaak blijft een groepje weg. We hebben afgesproken dat ik het straks probeer, en dat ik met een man of vijf, zes moet proberen weg te rijden. Daarna, op de top van de zware klim halfweg koers, moeten we drie minuten voorsprong bij elkaar gesprokkeld hebben waarvan we er, op de top van de laatste klim op twintig kilometer van de streep, nog anderhalve minuut over moeten hebben. Als dat lukt, rijden we sowieso voor de zege. Tot daar de planning. Nu is het aan mij.

De start! Ik reageer attent op de vele aanvalspogingen. En yep, plots is het zover. We zijn weg. Zes man. Alexis Gougeard,

Ángel Madrazo, Huub Duijn, Alvaro Cuadros, Luis Ángel Maté en ik. Ideaal, dus. We werken goed samen. Ieder doet zijn werk, en onze voorsprong loopt snel op tot vijf minuten. Maar we hebben geen gewonnen spel, er wachten ons nog die twee zware cols. Plots daalt onze voorsprong snel en aan de voet van de eerste col hebben we nog maar twee minuten over. We moeten rapper, en dus leg ik meteen een goed tempo op. Te goed, blijkbaar. Ik kijk achter mij en zie dat we nog maar met twee zijn. Maté en ik. En ook Maté geeft geen al te goede indruk. Wat nu? Nu al alleen gaan? Met nog 54 kilometer te gaan? Ik besluit Maté te testen door kort te versnellen. Maté buist grandioos, hij lost meteen. Wachten is zinloos.

Miljaarde, dat wordt dus zestig kilometer vechten tegen een jagend peloton. En wellicht blijf ik toch met lege handen achter, want de kans dat ik voorop blijf, is zo goed als nihil. Op de top krijg ik het verschil door. Drie minuten vijftien. Pfoe, dat valt mee. In de afdaling geef ik goed door zonder risico's te nemen. Beneden komt Kevin De Weert naast me rijden. "Vier minuten" zegt hij. Vier minuten? Kan dat? Hebben ze achter mij zitten slapen? Nu begin ik er toch weer in te geloven.

Ook op de volgende hellingen hou ik er een stevig tempo op na. Ik moet hopen op twee dingen.

Één: dat de klassementsmannen zich koest houden vandaag. Twee: dat mijn tempo hoog genoeg ligt opdat de sprinters in de problemen komen en ook hun ploegen dus niet op mij jagen. En jawel. De Weert brengt goed nieuws. Alvaro Hodeg, André Griepel en Nacer Bouhanni kunnen het tempo van hun ploegmaten niet aan. Die ploegen zetten hun werk meteen stop. Nu is het enkel een drietal van Sunweb dat op me jaagt. Ik ben gerust. Die rijden nooit geen drie minuten meer op me dicht. Daar is de streep. Ik voel me dolgelukkig. Geen mooiere zege dan eentje waarbij een vooraf uitgewerkt plan achteraf tot in de puntjes blijkt te kloppen. Na de rit mag ik op het podium alle leiderstruien aantrekken. Altijd geestig.'

'Ik heb al die truien nog liggen, boven op zolder. Weggeven? Ik weet hoeveel moeite ik heb moeten doen om sommige van die leiderstruien te bemachtigen en dus zou ik het zonde vinden om die allemaal weg te geven. Ik wil zoveel mogelijk

'In die Vuelta bespraken we elke dag wie zou proberen mee te gaan in de ontsnapping. Elke keer gaf Marczyński aan mee te willen gaan. Tot de koers begon en onze Pool altijd bleef zitten. Geen enkele keer deed hij ook maar een poging. In de laatste week ben ik ontploft. Ik zag hem een paar keer in ideale positie zitten om mee te springen, en toch deed hij het niet. Toen heb ik in de radio geroepen: "Hey holiday-man, jump! Don't be lazy! Jump!" Achteraf kwam hij telkens met excuses: "It was not possible. I had bad legs." Neen, jongen, je bent gewoon lui! Zie, ik vind me alweer op. Ach, Marczyński... Telkens hij einde contract is, rijdt hij rond als een raket, maar eenmaal hij een nieuw contract heeft getekend, rijdt hij geen platte prijs meer. Pas op, zo heb je veel coureurs. Ik stoor me daar mateloos aan. Dat zijn jongens die precies alleen maar koersen voor het geld. Van zodra ze weer een paar jaar veilig zijn, valt hun motivatie weg. Ik zit zo niet in elkaar. Ik wil elk jaar waar voor mijn geld bieden. Ik rij nu zes jaar bij Lotto-Soudal, en mijn motivatie en inzet zijn altijd dezelfde, of ik nu in mijn eerste of mijn laatste contractjaar zit...'

ETAPPE 14

ELK EINDE IS EEN NIEUW BEGIN 'Vroeger was het beter, maar nu is het ook zeer goed'

En dan zijn we plots in 2020 aanbeland. 2020 was niet alleen Thomas' laatste contractjaar bij Lotto. Het was ook: het coronajaar, het jaar van het Nieuwe Normaal. Het jaar waarmee we dit boek begonnen. En het jaar waarmee we dit boek ook afsluiten. Het is echter niet het jaar waarin Thomas zijn periode bij Lotto-Soudal definitief zal afsluiten. De Houdini van het huidige peloton tekende in juli namelijk een nieuw, tweejarig contract bij de Belgische formatie. Dat deed hij zonder twijfelen, al heeft hij de ploeg de voorbije jaren wel zien veranderen, en niet altijd in positieve zin.

'Ik tekende bijna zes jaar geleden mijn eerste contract bij Lotto-Soudal, en intussen zijn we nog maar met zes renners die er toen ook al bij waren. Wat ik vooral jammer vind, is dat het familiale aspect langzaam maar zeker verdwijnt. Onder meer omdat er de laatste jaren telkens acht nieuwe renners bijkwamen, en je dus elk jaar bijna van nul moet herbeginnen om sfeer op te bouwen en een groep te creëren. Dat familiale heb ik nochtans altijd een van de pluspunten van de ploeg gevonden. En ja, we kregen soms de kritiek dat het er te familiaal aan toging, maar wij hebben geen topploeg zoals Quick-Step die zestig zeges op een jaar zal binnenrijven. En dan is sfeer soms even belangrijk als professionalisme. En daar loopt het momenteel wat mis bij Lotto-Soudal. Neem nu dat verbod op alcohol. Dat haalt de sfeer onderuit, zeker op stage. Vooral de eerste ploegstage is bedoeld als teambuilding, en geen betere teambuilding dan samen langzaam zat worden. Zo leer je elkaar kennen, zo smeed je banden. Nu, zonder alcohol, ging iedereen om 21 uur naar zijn kamer, en dat was triestig.

Let op, ergens snap ik wel dat er iets moest gebeuren. Er was het voorval met Kevin De Weert tijdens de Vuelta vorig jaar waarbij een teveel aan alcohol ervoor zorgde dat de situatie uit de hand liep, en ook bij het personeel werd er soms iets te rap naar een pintje gegrepen, zelfs terwijl ze nog aan het werk waren. Maar van zodra je werk eropzit en je aan tafel gaat, moet het toch kunnen, vind ik. Nu is er nultolerantie. Van zodra je thuis vertrekt, mag je geen druppel meer drinken. Overdreven en betuttelend. Het argument dat we vaak te horen krijgen: "Ja, maar niet iedereen drinkt." En wat dan nog? Het is toch niet omdat er twee vegetariërs bij de ploeg zitten dat de rest geen vlees meer zou mogen eten? Al moet ik opletten dat ik het management niet op ideeën breng. Want tegenwoordig mogen zelfs koffiestops op training niet meer, behalve als er wordt losgereden. De reden? Een paar coureurs die niet graag stoppen op training, en een paar coureurs die geen koffie lusten. Door die mannen mogen wij nu geen koffiestops meer inlassen. Terwijl dat een training net gezelliger en plezieriger maakt: drie uur trainen, een koffie met een taartje, en, hop, nog eens drie uur trainen. Maar neen, iedereen moest dus plooiën voor die vijf man. Pretbedervers!'

Ook de smartphone is volgens Thomas een pretbederver voor de ploegsfeer.

'Vroeger werd er in de bus nog met elkaar gepraat. Nu zit iedereen te tokkelen op zijn telefoon. Vroeger kreeg je tien berichtjes per dag, nu zijn het er honderd. Vroeger zocht je eens iets op op internet. Nu zit je uren op sociale media. Ik ben er zelf ook schuldig aan. Gelukkig zijn daar nu binnen de ploeg regels rond ingevoerd: de smartphone mag niet meer op tafel liggen, of gebruikt worden tijdens het eten. Zeker tijdens grote rondes is dat belangrijk, want dat uurtje aan tafel is het enige uurtje van de dag dat je tijd hebt voor elkaar en dat je geen andere verplichtingen hebt... Ja, ik durf het al eens te zeggen: vroeger was het beter.

Maar dat zeiden de generaties voor ons ook, en dat zullen de generaties na ons ook zeggen. Laten we het dus misschien maar houden op: vroeger was het beter, maar nu is het ook nog zeer goed. Voor zolang ik kan fietsen ben ik content! Op naar de volgende twee seizoenen...'

Waarna Thomas naar de keuken loopt en terugkomt met twee Sint Bernardussen. Geen beter eind voor een boek dan te klinken op wat is geweest en wat nog moet komen...

2019: Lotto

246

Epiloog Thomas' passies

Het was een vraag, ergens onderweg. Een logische vraag, ook. Kent Thomas het leven buiten de koers? Zijn antwoord was even droog als duidelijk. 'Nee. Buiten de koers heb ik geen leven.'

Dat moet je met een korreltje zout en vooral niet te letterlijk nemen. Wat De Gendt bedoelt, is dat hij geen glorieus of sensationeel leven leidt naast de koers. Geen strapatsen, foliekes en incidenten zoals Frank Vandenbroucke. Geen snelle wagens en knappe vrouwen zoals Tom Boonen. Geen uitgaans excessen zoals ex-ploegmaat Lieuwe Westra, met wie Thomas goed overeenkwam. 'Lieuwe kon enorm sappig vertellen over zijn wilde jaren voor hij prof werd. Dan vertelde hij over zijn leven als stratenlegger, over hoe hij destijds zeven euro per uur verdiende, over alle soorten drugs die hij nam, over de cocaïne die hij in beide handen legde en gulzig opsnoof, over hoe hij nachten na elkaar van negen uur 's avonds tot negen uur 's morgens loos ging op de meest extreme hardcore... Hij vertelde die verhalen zo graag omdat hij het als een soort levensles zag voor jonge renners. Hij wilde hen waarschuwen voor de gevaren, want hij kende het slechte pad, het leven buiten het wielrennen. Hij is pas prof geworden op zijn 27e. Als ik zulke verhalen hoor, denk ik: Amai, dan is mijn leven maar saai.'

En toch heeft Thomas uitlaatkleppen naast het wielrennen. Uitlaatkleppen die je gerust hobby's en zelfs passies kunt noemen.

PASSIE 1 — GAMEN

De zolder bij Thomas thuis is zijn domein, zijn mancave. Een pooltafel, een goed gevulde ijskast in de vorm van een Fender-versterker, een trofeeënkast en... een gamehoek waar menig fervent gamefreak jaloers op zou zijn. Diverse platformen – de Playstation 2, de Gamecube, de Playstation 3, twee Playstations 4, een pc – plus een professioneel uitzieende racestoel met alle toebehoren.

'De Playstation is echt wel mijn grootste bron van ontspanning. Als ik gek ben van een spel, game ik heel fanatiek. Twee winters terug heb ik me van alles gekocht om te kunnen racen: stuur, pedalen, kuipzeteltje... Drie weken aan een stuk heb ik toen fanatiek zitten spelen, want het was winter en de koers lag stil.

Thomas De Gendt – Solo

247

Het was mijn enige bezigheid. Na het ontbijt trok ik naar boven. 's Middags riep Evelyn me als het eten klaar was, en dan kwam ik een half uurtje naar beneden. 's Avonds herhaalde zich dat, en dat dagenlang. Tot grote ergernis van mijn vrouw. Let op, ze vindt het niet erg als ik game. Ze vindt het wel erg als ik *alleen* maar game. Ik begrijp dat, maar ik kan het niet laten. Na die winterpauze werden we fysisch getest door de ploeg. Na de bodyscan riep Paul Van Den Bosch, mijn coach, me bij zich. "Thomas, we begrijpen het niet. Je hebt de voorbije drie weken amper getraind en toch heeft je ene been zowaar spiermassa bij gekweekt! Er zit bijna een kilo verschil op je beide benen!" Een gevolg van drie weken intensief racen dus, en van al dat remmen en gas geven met mijn ene voet. Mijn favoriete spel is nog steeds *Grand Theft Auto*. Daarvoor heb ik ooit midden in de nacht aan de Gamemania in Oudenaarde staan aanschrijven om het als een van de eersten in België in mijn bezit te hebben. Daar stond ik dan, tussen heel wat weirdo's waarvan je zag dat ze quasi nooit zonlicht te zien kregen. Die nacht zelf heb ik niet meer gegamed – ik ken mezelf: eenmaal ik begin, kan ik niet meer stoppen – maar de volgende morgen heb ik mijn wekker speciaal erg vroeg gezet en ben ik me boven achter mijn Playstation gaan installeren. Ik ben er de hele dag niet meer achteruit gekomen.

Ik wil zo'n spelletjes ook per se uitspelen. In *Grand Theft Auto IV* moest je eens tweehonderd duiven verzamelen om 100% te halen. Dagen was ik daar al mee bezig geweest, maar ik vond ze niet allemaal. Ik ben toen online gaan zoeken naar de oplossing. Ik heb een map van de GTA-wereld afgeprint, duidde met nummertjes de duiven aan op mijn map en ben toen vervolgens alle duiven gaan zoeken. Telkens ik er één vond, doorkruiste ik dat nummertje op mijn map. Op den duur had ik 199 duiven gevonden. Alleen had ik al mijn nummertjes al doorkruist. Ik snapte er niks van. Tot ik besepte dat ik ooit eens één duif had gevonden, en dat toen mijn Playstation was uitgevallen zonder dat ik had kunnen saven. Maar ik had die duif dus wel doorkruist, alleen wist ik totaal niet meer op welke locatie die zich bevond. Ik ben dus al die tweehonderd duiven opnieuw gaan zoeken, omdat ik per se die 100% wilde halen. Zo erg kan het dus zijn. En toch zou ik het geen verslaving noemen, want ik heb er totaal geen probleem mee om eens een paar weken niet te gamen. Dan mis ik het niet, en heb ik evenmin afkickverschijnselen. Eén keer heb ik mijn Playstation meegenomen naar de Tour, maar dat bleek een slecht idee. Na de derde dag was ik zo uitgeput dat ik hem zelfs niet meer uitgehaald heb. Het was zelfs te veel om hem gewoon al in het stopcontact te moeten steken. Gamen maakt me nochtans rustig, zeker als het spelletjes zijn waarbij ik niet te veel moet nadenken. Bij GTA, bijvoorbeeld. Een pakketje van A naar B brengen, dat lukt zonder nadenken. Maar als er tactiek, of denkwerk bij komt kijken of je speelt een spel waarbij win-

nen belangrijk is, word ik al rap nerveus en vind ik het al meteen een pak minder leuk. Meestal game ik alleen. Ik tegen de computer. Of tegen mezelf. Maar soms stort ik me ook eens in het online-gamegebeuren. GTA speel ik soms met vrienden. Wat me stoort aan dat online-gamen is dat er vaak echte *klootzakskes* meespelen. Hun enige doel is mensen kloten, en mensen saboteren die bezig zijn met een missie. Ik snap dat niet.

Intussen heb ik al een klein kapitaal uitgegeven aan mijn gamepassie – zeker tienduizend euro. Als Evelyn dat moest weten... Vroeger kocht ik wel eens een game van vijftig euro dat ik uiteindelijk niet zo leuk bleek te vinden. Dan speelde ik dat twee keer, en verdween het daarna in de kast. Dat probeer ik nu te vermijden door eerst op internet reviews door te nemen, of op YouTube filmpjes van gamers te bekijken. Daar laat ik me nu vaak door leiden. Als ik niet 100% overtuigd ben, wacht ik soms een jaar tot een game aan halve prijs staat om het pas dan te kopen. Vaak blijkt dan ook waarom zo'n game aan halve prijs wordt verkocht. Sommige spelletjes zijn geen vijftig euro waard, voor andere games – GTA, bijvoorbeeld – zou ik desnoods honderdvijftig euro betalen om ze te hebben.'

PASSIE 2 – BIER

Tijdens de vele uren die Thomas praatte over werk en leven, werd er een traditie in het leven geroepen. Na twee uur trok Thomas naar de keuken om vervolgens terug te komen met een grote fles Sint Bernardus Abt 12 en twee baby-Sint Bernardus-glazen. Een heerlijk ritueel. Zowel voor de schrijver dezes, als voor Thomas.

'Bier drinken is geen hobby, het is eerder een passie. Ik probeer er zo veel mogelijk over te weten te komen. Gewoon bier drinken, vind ik te weinig. Ik wil weten wat ik drink, ik wil de verhalen erachter kennen. Zo weet ik nu dat een Orval eerst twee, drie jaar in een kelder moet liggen rijpen. Ik drink trouwens vooral zwaardere bieren, geen gewone pils. Doe mij maar tripels, trappisten, Quadrupels... Biertjes waar je er maar eentje van moet drinken. En ik prefereer bruin boven blond. Qua biertjes dan toch. Vaak bestel ik online allerlei biertjes. Bij de bieren die ik dan lekker vind, zet ik kruisjes en wat uitleg waarom ik het lekker vind. Dat zijn dan de biertjes die ik daarna nog durf bij te bestellen. Zo had ik eens alle Sint Bernardus-biertjes besteld. De 6%, de 8% en de 12%. De Abt 12 was meteen mijn lievelingsbier – dat is het nog steeds – en dus bestelde ik meteen 32 flesjes. Daar postte ik iets over op de sociale media, waarna ik bericht kreeg van de abdij van Sint Bernardus zelf. "Merci voor de mooie reclame!" Een